

VEREDELING VAN DEN MENSCH.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega J. PINKHOF, onder bovenstaanden titel, ben ik zoo vrij eenige opmerkingen te plaatsen. Vooreerst is het jammer, dat collega PINKHOF ons den oorspronkelijken tekst niet geeft, maar alleen: „Ongeveer de volgende redeneering”: „De zorg voor het lijdende individu heeft echter zijn grenzen, wanneer de staat haar belangen daardoor bedreigd ziet, en de gemeenschap van krachtige menschen dreigt in het nauw te komen, door de hooge uitgaven voor de zwakken. Ook het katholicisme heeft dit steeds gevoeld en weet de belangen voor de volkskracht tegenover die der lijdenden te waardeeren”.

Wanneer echter de tekst van het oorspronkelijke stuk overeenkomt met deze redeneering, dan stel ik er prijs op te verklaren, dat de inhoud daarvan met katholicisme niets te maken heeft en ik maak mij sterk, dat collega PINKHOF dat ook wel weet, aangezien hij er direct op laat volgen: „Hoewel niet deskundig op het laatste gebied meen ik toch, dat hier geen commentaar noodig is, om de verkrachting van rede, *waarheid* en ethiek te zien”. Volkomen juist, collega. Nog juister ware het geweest, indien collega PINKHOF geschreven had: „Dat hier geen commentaar noodig is om de verkrachting van het *katholicisme* te zien.”

Waarom moest zoo uitdrukkelijk worden vermeld, dat deze schrijver arts, katholiek geestelijke en „Seelsorger” was?

Of was het alleen om des te duidelijker te doen uitkomen in climax, hoe onmedisch, maar vooral hoe onkatholiek deze man redeneerde? Want indien er in den loop der eeuwen een stichting geweest is, die iets gedaan heeft voor de veredeling van den mensch in het algemeen, niet in eugenetischen, maar in geestelijken zin, en voor bescherming en verpleging van zieken en zwakken in het bijzonder, dan is het toch wel de katholieke kerk.

Leeuwarden, 5 November 1933.

J. L. A. TONELLA.

Met den geachten inzender ben ik het volkomen eens. Mijn verontwaardiging om het geïncrimineerde artikel gold juist vooral het verloochenen van het van ouds heerschende beginsel der barmhartigheid door iemand die zich katholiek „Seelsorger” noemt, en de bedoeling van de aanhaling was slechts, te waarschuwen tegen het importeeren van uit zoo onzuivere bron afkomstige „raswetenschap” van over onze Oostgrens.

Amsterdam, 7 November 1933.

J. PINKHOF.

VREEMDE HOUDING VAN DEN GEMEENTELIJKEN GENEESKUNDIGEN EN GEZONDHEIDSDIENST TE AMSTERDAM.

Op Donderdag 26 October j.l. stelde ik bij een meisje van elf jaar diabetes vast en vroeg des morgens 9 uur opneming in een ziekenhuis aan. Groot was mijn verwondering, toen ik Zaterdag 28 October toevallig bemerkte, dat het meisje niet opgenomen was en vernam, dat het kind pas op Maandag 30 October in den avond bij dr. WIJNHAUSEN, naar wien het kind voor contrôle door den geneeskundigen dienst verwezen was, komen moest. Ik stelde mij toen in verbinding met dr. HEIJERMANS en vroeg bespoediging van het onderzoek en inlichtingen waarom met deze beslissing over de al of niet opneming zoo getalmd werd.

Ik vernam pas Woensdag 1 November des namiddags 1 uur, dat de G. G. Dienst het kind niet wilde opnemen; daar blijktens de niet hooge suikeruitscheiding (1,85 pCt.), het ontbreken van acidose de ziekte nog niet ernstig was en eerst met polyclinische behandeling getracht moest worden patiëntje op streek te krijgen. Dr. HEIJERMANS wenschte van dit advies niet af te wijken.

De artsen voor stofwisselingsziekte, dr. FOYER en dr. BOOM, gaven mij als hun meening te kennen, dat in een ziekenhuis deze dieet- en insulinereregeling moet geschieden en *niet* op een polycliniek. Ook prof. SNAPPER deelde die meening; zie ook zijn voordracht in den Kring.

Inmiddels stelde ik de ouderwetsche behandeling met dieet in en verwees op 2 November het meisje naar de polycliniek van prof. CORNELIA DE LANGE. Ondanks streng dieet bleef de urine suikerhoudend en een flinke vulvitis, die zeer pijnlijk was, beterde niet. Het kind kwam heden 6 November bij mij terug met een brief van prof. DE LANGE, dat ook zij opneming noodig achtte en H. H. G. vroeg aan den G. G. Dienst om opneming. *Weer werd deze geweigerd.*

De ingeroepen hulp van den wethouder, dr. vos, via een medicus-gemeenteraadslid had geen resultaat. Van deze weigering dreigde het kind, dat heden nog niet suikervrij was, de dupe te worden, tot ik ten einde raad toezegging van menschen-vrienden kreeg het kind tijdelijk voor hun rekening in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis op te nemen.

Ik heb gemeend dit geval te moeten mededeelen.

Amsterdam, 6 November 1933.

D. BAGGELAAR.

De heer BAGGELAAR vroeg opneming in een ziekenhuis voor een meisje met lichten diabetes, welke nog geen dieet volgde. De adviseur-specialist van den G. G. G. D. adviseerde eerst te trachten polyclinisch het dieet vast te stellen en mocht men hierin niet slagen, dan tot opneming in een ziekenhuis over te gaan. Hij bleef bij zijn meening ook na de ingebrachte bezwaren en er was geen voldoende aanleiding hiervan af te wijken, omdat andere deskundigen verschillend inzicht hebben. Heel vreemd is dus de houding niet.

L. HEIJERMANS,

MODERN MEDIUMONDERZOEK.

Op bldz. 5067 van dit *Tijdschrift*, het boek *Die Phänomene des Mediums* RUDI SCHNEIDER, van VON SCHRENCK NOTZING besprekende, noemt prof. VAN RIJNBERK eenige argumenten tegen de echtheid der door VON SCHRENCK beschreven levitatie-verschijnselen en schrijft sub 4e:

„Na het verslag der heeren PRZIBRAM en MEYER heeft men nooit weer iets van vliegelingen van RUDI vernomen. Toch houdt VON SCHRENCK vol, dat de door hem geziene levitaties „echt” waren.”

Dit vierde argument dient echter te vervallen, want bij lezing van het boek blijkt, . . . dat *alle* daarin beschreven onderzoekingen *na* de nagebootste séance van de professoren PRZIBRAM en MEYER zijn geschied.

Delft, 12 November 1933.

P. P. LEENDERTZ.

Collega LEENDERTZ heeft gelijk; juistere ware geweest indien ik geschreven had: „na het verslag der heeren PRZIBRAM en MEIJER heeft men, *behalve in een reeks séances met* VON SCHRENCK, nooit meer iets van vliegelingen van RUDI vernomen.

Het vierde argument behoudt dus zijn waarde.

VAN RIJNBERK.

VERBETERING.

Op bldz. 4900 van aflevering 43 van dezen jaargang staat op de 3e alinea, derde regel, tweede woord: links. Dit moet natuurlijk rechts zijn. Prof. W. P. C. ZEEMAN maakte mij op die fout attent.

Haarlem, 12 November 1933.

F. C. KUIPERS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Verminderde inkomsten uit collegegelden.** De Pruisische minister voor kunst en volksontwikkeling heeft bepaald, dat de hooge garanties voor honorarium, welke sommige professoren, vooral in de geneeskunde en de natuurwetenschappen, hadden bedongen, belangrijk moeten worden verminderd. De collegegelden voor colleges, die met veel onkosten en practische oefeningen gepaard gaan, moeten, ter wille van de minder bemiddelde studenten, met 30—50